

A Szegedi Egyetemi Énekhar — jelenidőben

A 62 éves múltira visszatekintő Szegedi Egyetemi Énekhar egy évvel ezelőtt jelentős változásokon esett át. Szécsi József karnagy úr nyugdíjba vonulása után új vezetést kapott a kórus Gyüdi Sándor és Cser Miklós személyében. Gyüdi Sándort talán csak a messziről jött elsősök nem ismerik a JATE-n, hiszen itt végzett matematika-fizika szakon, és itt alakította meg az azóta már országos hírű Canticum Kamarakórust is. A Canticum és a Szegedi Egyetemi Énekhar vezetése mellett jelenleg a Liszt Ferenc Zene-művészeti Főiskola karvezetés szakának hallgatója. Cser Miklóst, a Szegedi Nemzeti Színház karmesterét, a kórusmuzsika iránti szerelme hozta a kórusba az operák és a szimfonikus zene világából. Az első pillanatra talán szokatlannak tűnő felállást messzemenően igazolták a kórus egy évének eredményei. Cser Miklós óriási szakmai rutinja és Gyüdi Sándor alapos felkészültséggel párosuló dinamizmusa valódi alkotó közösséget kovacsolt a kórus tagjaiból.

A tavalyi tanévben 14 hangversenyt adott a kórus. Ezek közül kiemelkedik az Országos Filharmónia által szervezett Carmina Burana előadásban való közreműködés, az egyetemi és főiskolai kulturális napokon elért teljesítmény, valamint a májusban tartott önálló hangverseny a Dómban.

A szinte teljes egészében egyetemistákból álló kórus repertoárja igen széles skálájú — a reneszánsz madrigáloktól a spirituálékig, Liszt kórusműveitől a mai modern zenéig terjed — mindezek természetesen eredeti nyelvű előadásban. A kórus tudatosan fejleszti utánpótlását is. Az egyetemi

felvételtől szóló értesítőben már ott lapult a kórustalálkozó felhívás is, amelyre több mint harminc elsőéves jelent meg az augusztus 29-e és szeptember 1-je között, a Kecskeméti Műszaki Főiskola megtartott kórustáborban. A kecskeméti tábornak fő célja az új tagok beilleszkedésének elősegítése volt, de ez most óriási iramú szakmai munka mellett folyt. (Ugyanis, a kórusra október elején nagy feladat vár: Szeged és Lódz városa testvéri kapcsolatainak keretében október 9. és 14-e között Magyar Hetet tartanak a lengyel testvérvárosban, amelyre a Szegedi Egyetemi Énekhar is meghívta.) A kecskeméti házigazdák odaadott gondoskodása, és a kórustagok önfeláldozó munkájának eredményeképpen közel húsz műből álló repertoárt tudhat magáénak a kórus, ami a lengyelországi útig megtartandó próbákkal még tovább fog bővülni és csiszolódni.

A kórus e tanévi terveiben a külföldi vendégszereplés mellett további csábító célok és feladatok is szerepelnek. Október 1-jén egyetemi zenei estet tartanak a JATE Aulájában, novemberben Békéscsabán ismét előadják a Carmina Burana-t. A második felévben pécsi vendégszereplés, rádiófelvétel, a lengyel vendéglátók viszont fogadása, és még sok más érdekesnek ígérkező feladat vár rájuk. A kórus munkájába még mindig be lehet kapcsolódni, a keddi és a csütörtöki próbák esténként fél nyolcórától kezdődnek a JATE Petőfi sugáruji épületének földszinti előadásában. Mindig mindenkit szeretettel vár kórustagnak, érdeklődőnek a Szegedi Egyetemi Énekhar!

PETE GYÖRGY

Gyakorlat(ozgatunk)

A harmadéves joghallgatók idej szakmai gyakorlatukat az államigazgatásban töltötték. Az időpont augusztus legforróbb napjaira esett. Hogy ki milyen tartalmat adott ennek az időnek, az függött a gyakorlótól, a fogadó intézménytől, és a napfény mennyiségétől. Mire hallgató legyen a tanár, aki 32 fokos hőségben egyik határozatot a másik után tudja megemésztetni.

Voltak, akik jobban, mássok kevésbé készültek fel jogadásunkra. Hallottam olyanokról, akik inspektorokként érezték a tanácsalanságot. Nemigen tudta, mihez kezdjen az odacsöppentekkel. Számukra a gyakorlat 3 hete haszontalanul telt el, nem csoda, hogy már nagyon várta a végét! Mások azt újságolták, hogy még vizsgáznunk is kellett szerzett ismereteikből. Persze a gyakorlatvezető kitéhette a lelkét, ha a hallgató nem érdekelte az államigazgatási munka. És amilyen szemlések ezek az egyetemisták, úgyis meglik a lógás módját. Így fordulhatott elő, hogy olyannal is összefutottam, aki barnább volt a 3 hét végén, mint annak előtte. Vagy talán csak gyakorlata napi időbeosztását értelmezik tévesen?

Azért elvárták tőlünk legalább a minimális érdeklődés tanúsítását. Mi is jó néven vettük persze, ha nem csupán nyúgnak tekintenek bennünk.

A munkahelyeken kinyújtották az augusztusi időpontot. Ilyenkor ugyanis sokan szabadságon vannak, így az inspektorokra is eleve több munka jut, mint rendszeresen. Nem mi, egyetemisták vagyunk az egyetlen gyakorlatosok. Középiskolások is megfordulnak az államigazgatási intézményekben (persze más időpontban), ha szakirányú tanulmányaik ezt szükségessé teszik. Ők azonban nem „csupán” tanulni, hanem kifejezetten dolgozni, gyakorlati tevékenységet végezni jönnek. Munkájukat maga az intézmény, pl. a Városi Tanács díjazza. Mi az egyetemről kaptunk támogatást — segélyt — a gyakorlat idejére.

1987-ben igazságügyi gyakorlaton kell részt vennünk. A közfelfogás inkább az ott folyó munkát tartja igazán jogászinak.

Mi addig is csak reménykedni tudunk: legyen legalább egy nemzeti ünneppanában a három héten, aharcok: időn.

SZ. É.

Újra KOPAJ!

Az Irinyi kollégium hangnagymányos pajkosságait idén is megrendezi a stúdió, szeptember 26—27-én.

A kétnapos programsorozat 26-án, 17 órakor indul a Névtelen nulla együttes koncertjével, az igazi megnyitóra azonban 19 órakor kerül sor a kollégium udvarán. Ugyancsak itt veszi kezdetét az a tréfas vetélkedő, mely egészen máson délig tart és igen nagyfokú leleményességet kíván a játékoskedvű hallgatóktól.

Másnap, 27-én 15 órakor Blaskó-dixieland koncertezik az udvaron, 17 órakor dívalbemutató és táncház kezdődik egyidejűleg. Videofilmeiket is ez időben vetítik az érdeklődőknek. 18 óráig amatőr szegedi rock-együttesek (Boldog idők, Játékbolt, Gikszter) lépnek föl, majd Boros Lajos és Maksa Zoltán humoristák szórakoztatják a közönséget. 21 órakor disco kezdődik, s egész éjszaka tart.

A népszerűség megközelítése

A királyból profi lett

Egy okos angol mondta egykoron, hogy a foci azért oly népszerű, mert egyszerűek a szabályai és az ügyetlenebbik végtággal játszik. Nos, a szabályok egyszerűségében fölveheti vele a versenyt a kakaj-kenutól a röplabdán át a tekéig számos sportág, amelyekben nincs les, test-test elleni küzdelem, fejjáték és borszeg, de a végtag dolgában bizonyonnyal igazat mondott a brit úr. En úgy képelem, hogy a fáról lekászálódó őseink között nagy becsben lehetett az, aki az alsó, járással nehezülő végtagjával jól „kezelte” a kókuszdiót, sőt: aki húszig eldekázott egy gömbölyded termékkel, az lett a király. Később elfelejtődött mindez a koronás fők kiválasztásánál, de századunk már az a korszak lett, amelyben milliók tömegek tévesztették össze a futballpályákat a történelmi csatamezőkkel siker, kudarc, nemzeti tévképzetek dolgában. S ahogy fogytak a dinasztikus uralkodók a világ palotáiban, úgy gyarapodtak a focista királyok és császárok Edson Arantes do Nascimento-tól Albert Flóriánig. És születtek persze kiskirályok és alkirályok is, de ezt hagyjuk.

A labdának a fűvön való megállításának képessége csak az első lépés a népszerűségéhez. Ezután jön az, ami már a sportoló személyiségéhez tartozik. Nem úgy, ahogy a hörgésre és nyálas éljenzésre született tömeg gondolja, miszerint a gólszák mindig igazat mond és a szurkoló boldogságáért szagattja magát a nadrágot. Nem, más-ként: ha egy közösség elismer, szeret, kedvel egy embert, akkor az esetek többségében értékes egyevéről van szó. Ugyanígy egy csapatnál: a központi ember legalább egy fejjel magasabb a többinél — játéktudásban és valami civil tevékenységben. Lehet ez műveltség, tájékozottság, mértékelt viselkedés vagy pusztán üzleti érzék, a lényegen nem változtat: képes elismertetni önmagát. Játékán látszik, hogy egy boltba belépve nem fetreg szörnyű gatlásokban és nincs szüksége piti szérvezkedésre érvényesüléséhez.

Szóval, ezen a kacskaringós úton, fejtegetésen át juthatunk el ahhoz a személyhez, aki számomra megtestesíti az intelligens, kreatív labdarúgó fogalmát. Igaz, nem könnyű, talán csak harmadosztályú a fejlődőmánya, de a lábával csakugyan mindent tud. A Tanárképző Főiskola csapatában ő volt a király. Most hivatásos labdarúgó, a Szeol-Délp játékosa. Bischof Csabáról van szó.

— En inkább öt évet számolnék, hisz bármilyen sok és kemény edzés várt rád a Mágus keze alatt, mégiscsak negyedosztályú sportoló voltál.

— Igen, ha nincs a főiskola, akkor sokkal jobb játékos lehettem volna. De még csak huszonhárom éves vagyok és biztos abban, hogy fejlődni fogok.

— Végül is hogyan fedezett föl újra a Szeol?

— Csaba, gondolom, nem múltak el nyomtalanul azok az évek, amikor a főiskolai csapatban meg kellett küzdened a helyedért.

— Igen, megszenvedtem a csapatba kerülésért, hiszen több mint két évig nem volt biztos a helyem, de ma már úgy gondolom, hogy szükségem volt arra a harcra. Megkeményítettek a fakóiban és a kispadon eltöltött hosszú hónapok.

— De azért furcsállad, hogy a te játéktudásoddal a tartalék bajnoki meccsken kellett pályára lépni?

— Végül jó hatással voltak rám ezek a nevelő erejű dolgok, a focihoz való hozzáállásom is megváltozott.

— Emlékszel mélypontokra, kellemetlen élményekre?

— A főiskola pozitív élményt nyújtott, nagyon szerettem a csapatot, a jó hangulatot, a közösséget. Igazi károsodás még tizenhét éves koromban ért, amikor egy sérülést követően akkori edzőm elzavart anyaegyesületemről a Szeol-tól.

— Akkor már az első csapatnál is fölfigyeltél rád, azután jött a katonaság.

— Igen, fölvetek a főiskolára és bevonultam. Ez egy esztendő kihagyást jelentett.

— Nem mondom, hogy neved lett, mert eddig is sokan tudtak arról, hogy a TK-ban van egy nagyon ügyes fiú, de mégiscsak ez a csúsz azok számára, akik Szegeden tudják csak elképzelni a jövőjüket. Ezt vártad?

— Azt vártam, hogy hasonló lesz a kollektívá, mint a főiskolán, de itt óriási különbségek vannak a játékosok között.

Bischof Csaba tanári diplomával a zsebében sportmunkatárs lett. Havonta öt-ézer forintot szolgált meg. Eszméi értéke egyelőre nem sok, mindössze százezer forint. Tudása alapján sokszorosára növelheti ezt az értéket.

„Futás a békéért”

Szeptember a béke hónapja. Az egész világon így hazánkban is rendezvények sorozatával kapcsolódnak a különböző intézmények a Nemzetközi Békeprogramhoz.

A futóprogram szerint a békelángot végig viszik az egész világon. Hazánkba 26-án érkezik és 27-én megy tovább.

Ehhez a futóprogramhoz kíván kapcsolódni városunk és egyetemünk is. A békeprogram részeként a Csongrád Megyei Szabadidősport Szervező Bizottsága, a Testnevelési és Sportfelügyelőség a politikai, társadalmi szervekkel közösen megrendezi a „Futás a békéért” akcióit.

A verseny időpontja: 1986. szeptember 27 (szombat) 9,00

—ORMÁNDI—

Két óra — V. T. társaságában

— Nos, végül is, valami konkrét ügyben jött hozzám? — tette föl rövid várakozás után V. T. a felmentő kérdést, közismerten kellemes orgánumán. E közben szemüvege mögül semleges pillantásokkal pásztázta körbe a váratlan látogatót, aki (sajnos) hajlamos volt meglepedezni arról, hogy hivatali idő és előzetes bejelentkezés is van a világon. Ebből következően, rendszerint spontán elhatározásból, egyszerűen csak „rátört” emberekre, nem törődve azok sem fizikai, sem pedig lelki állapotával, az idővel való ellátottságukkal.

— Jó, akkor mehetünk — indítványozta V. T., miközben maga előtt terelgette, a kezében tartott újsággal, nem várt vendéget —, úgyis dolgom van a vágószobában.

A páternoszter gyorsan megtette az emeletnyi távot két néma utasával. A látogató egyébként is úgy érezte, hogy most, ebben a szituációban, nem jönne ki hang a torkán, egyrészt mivel itt áll mellette V., ennyire elérhető közelségben, másrészt, mert kényserítve érezte magát, hogy kiszámítsa, a következő lépését. Egy dologban bízott mindig, a véletlenben. S, hogy találkozás sikerült, sőt, megismerkedésük első három percét követően már együtt indultnak a vágószoba felé, ezt is a véletlen ajándékának tudta be.

A vágószoba egy parányi, kopottas és túlsúlyos kis szűfői volt, minden talpalatnyi helyen: szekrényben, a szekrény tetején, polcokon, asztalon, széken és a földön filmszalagokat tartalmazó dobozokkal. Két hölgy tartozott még a helyiséghez. S így lettek most négyen. A

kicsit is klauszrofóbiára hajlamos egyént, már másodpercek múlva menekülési ösztön kerítette volna hatalmába.

V. T. a vágóasztalnál ülő hölgy mellett foglalt helyet. Lábát keresztibe tette, egyik kezével az asztalra könyökölve, újraival meglámasztotta a fejét. Csend volt, mindenki a filmet nézte. Egy idő után a csiga módjára feltekeredett szalag surrogása vált uralkodóvá, ahogy az egyik orsóról a másikra pörgött.

— Itt álljunk meg — nyúlt ő maga, V. T. a megfelelő kapcsoló után, s pergette vissza a kérdéses részt. — Ide egy és-t szeretnék kérni.

Hosszú percekbe telt, míg az és ügy sikeredett, hogy azzal V. T. is meg volt elégedve. Am, végig rendkívüli türelemmel, néha a töle megszokott humorral, de mindig szinte szelíd hangon „viselte el” ezt a nem kis megpróbáltatással járó sziszifuszi munkát. Közben beszélték az ajtón: a stáb elindult a forgatás színhelyére.

— Rendben fiúk, kettőkor én is indulok — válaszolta V. T.

S bár előtte nyomta el a cigarettáját, ahogy elhagyták a vágószobát, ismét előkerült a Marlboros doboz. Miután a látogató elhárította a felkínált füstölnivalót, ő maga rágyújtott.

— Általában nem sokat szívok, de a vágás rendszerint kicsit megvisel — mondta mintegy magyarázatkeppen (talán önmagának is). Azután a vállára akasztott, dugig megpakolt táskával, és legnagyobb természetességgel vezette vendégét az épület előtt parkoló kocsijához.

(Igazi bennszülött módjára,

rendkívüli biztonsággal, rutinnal igazodik el a nagyváros forgalmában. Többet megismerik, kocsijaikból intenek neki. Úgy tűnik, mint-ha mulatná a dolog. Azután az egyik autós határozatlansága miatt forgalmi dugó keletkezik. Láthatóan nehezen viseli el a „mászlakat”. Igaz, nem csak az úttesten.)

A panel lakóház tizedik emeletén kerül sor a forgatásra. Gyors megbeszélés még az utcán. V. T. néhány tájékozódásra szánt kérdést tesz fel a technikus kollégáinak a helyszínnel és a riportalányokkal kapcsolatban.

Megérkezés lifttel. A kábelaktól és a technikusoktól nem látni a tulajdonosokat. Majd előkerülnek. Középkorú házaspár, ünneplőbe öltözve. A szobában az asztal virág, a lámpától vakító fehérség. Gyors és kölcsönös bemutatkozás. A házaspár a két fotelban, V. T. velük szemben foglal helyet. Mellette kuporog az operatőr. Minden külsőségek nélkül, V. T. könnyed modorban indítja a beszélgetést.

— Nem, nem, én nem tudok semmit mondani — tiltakozik elvörösödve a házi-asszony. Az egyik technikus az előszobában az égre emeli tekintetét.

V. T. egyelőre a férfival beszélget. Majd egy hirtelen váltás, s már az asszonyé a szó. Az pedig, mint aki el is felejtette az iménti szabóadását, zavartalanul válaszol.

— Igen, bizonyára rutin is — mondja már ismét a kocsiiban V. T. —, meg az a helyzet, engem már ismernek. Az is, aki még személyesen nem találkozott velem. Ez számomra is megkönnyíti a dolgot. Egyébként most egy teljesen új műszaki emberrel dolgoz-

tam. — bizonyára emlékszik arra a bajzosz fiatalemberre —, s kíváncsi voltam, mennyire teremődik meg így, egyből az összhang köztünk. Nem tudom, megfigyelte-e, nem rögtön, csak egy kis idő elteltével emeltem fel kezemben a mikrofont, ami azt jelenti nálam, innentől rögzítésre érdemesnek tartom a mondanivalót. S tapasztaltam, a fiú, ahogy látta a kezem emelkedni, azonnal indította a felvételt. Vagyis, jól ismerte fel a helyzetet.

— Kávé parancsol? — kérdezte V. T., amikor már a szobájában ültek. Majd kisvártatva visszatért, kezében két műanyag pohárral egyszülőzve. S mivel úgy gondolta, látogatóját mégsem kinalhatja meg a tömegfogyasztásra felszerelt automatából kifolyt „lötlytyel” Nescaféval tette élvezhetőbbé az italt. A sajátjába még a kéznél levő tubosos sűrített tejből is nyomott egy keveset. Majd, miután elfogyasztotta a kávé, a poharat a szemeteskosárba ejtette.

Ismét csend volt, V. T. az íróasztalánál ült. Kezét egymáson nyugtatta, s egy pillanatra elgondolkodva tekintett föl. A látogató agyában ebben a pillanatban világosodott meg, mi az, ami már kezdettől jelen volt V. T. „privát” tekintetében, s amire csak egy magyarázatot talált, egy Kipling-vers két sorát, ami V. T. könyvének előszavában is olvasható, s ami így szól: „... ha a Sikert, Kudarcot bátran állod, / S úgy nézed őket, mint két rongy csalót...”

Az eső közben elállt, és tavaszi fuvallatot hozott be az októberi szél a nyitott ablakon.

CSORBA MÁRIA